

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 18/02-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2002 predbežne prerokoval návrh J. Ď., S., na začatie konania vo veci porušenia základných práv zaručených v čl. 48 ods. 2 a v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom komisie na obnovu evidencie pozemkov a právnych vzťahov k nim pri katastrálnom odbore Okresného úradu v Bytči a Okresného úradu v Bytči, katastrálneho odboru, a takto

r o z h o d o l :

Návrh J. Ď. na začatie konania o d m i e t a z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrhom na začatie konania označeným ako ústavná sťažnosť z 27. februára 2002, došlým Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. marca 2002 domáha sa J. Ď., S. (ďalej len „navrhovateľ“), za účasti Okresného úradu v Bytči, katastrálneho odboru (ďalej len „odporca“), vydania nálezu, v ktorom by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

nečinnosťou komisie na obnovu evidencie pozemkov a právnych vzťahov k nim katastrálneho odboru Okresného úradu v Bytči (ďalej len „komisia ROEP“), ako aj samotného odporcu, čím došlo aj k porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Požaduje tiež, aby ústavný súd zrušil notársku zápisnicu sp. zn. N 375/95, Nz 84/96 spísanú notárkou JUDr. L. Ch. a zaviazal odporcu nahradiť navrhovateľovi trovy konania.

Navrhovateľ uvádza, že hoci vlastníci nehnuteľností ležiacich v katastrálnom území Súľov – Hradná, a to pozemnoknižných parciel č. 157/6, č. 157/7, č. 157/8 a č. 157/9 zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. 333, sú známi, aj napriek tomu notárskou zápisnicou sp. zn. N 375/95, Nz 84/96 spísanou notárkou JUDr. L. Ch. bolo osvedčené vlastnícke právo v prospech iných osôb, a to J. a A. Š. Tento postup považuje za rozporný s § 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na túto skutočnosť podal navrhovateľ 12. marca 2000 komisii ROEP v zmysle § 12 ods. 1 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov návrh na vydanie rozhodnutia o neplatnosti notárskeho osvedčenia sp. zn. N 375/95, Nz 84/95. Vybavenie návrhu viackrát urgoval, avšak komisia ROEP, ale ani samotný odporca na jeho podnety nereagovali, čím dochádza k porušovaniu čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov. Neúspešné bolo aj jeho podanie na Okresnú prokuratúru v Žiline.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Predmetom podania navrhovateľa je tvrdené porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a s tým súvisiace porušenie vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť v konaní vedenom pred odporcom.

Z vyššie citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že príslušnosť (právomoc) ústavného súdu rozhodovať o porušení základných práv alebo slobôd je daná iba subsidiárne v prípade, ak o tom nerozhoduje iný súd.

Zákonom č. 501/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“ alebo „zákon č. 501/2001 Z. z.“) s účinnosťou od 1. januára 2002 došlo k novelizácii § 244 OSP v tom zmysle, že v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, pričom postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 in fine OSP).

Z ustanovenia § 12 ods. 1 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov vyplýva, že ak sa v konaní zistia údaje odporujúce skutočnostiam, z ktorých vychádzalo notárske osvedčenie vyhlásenia o vydržaní alebo o zápise za

vlastníka, správny orgán môže na návrh rozhodnutím potvrdiť, že pozemky sú vo vlastníctve štátu alebo inej osoby, pričom podľa § 12 ods. 3 citovaného zákona proti rozhodnutiu podľa odseku 1 možno podať opravný prostriedok podľa osobitného predpisu, teda v zmysle § 250l a nasl. OSP, o ktorom rozhoduje správny súd.

Podľa názoru ústavného súdu treba považovať žalobu na nečinnosť orgánu verejnej správy zavedenú zákonom č. 501/2001 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2002 za účinný právny prostriedok ochrany základného práva uvedeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý má k dispozícii priamo účastník konania pred orgánom verejnej správy bez potreby súčinnosti iného orgánu. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 21/00). Tento účel môže navrhovateľ plne dosiahnuť využitím uvedeného právneho prostriedku podľa § 244 OSP.

Keďže návrh bol podaný 10. januára 2002, teda po nadobudnutí účinnosti zákona č. 501/2001 Z. z., a keďže nečinnosť orgánu verejnej správy trvala podľa tvrdenia navrhovateľa aj po 1. januári 2002 ešte v čase podania návrhu, ústavný súd dospel k záveru, že navrhovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok ochrany namietaného základného práva pred všeobecným súdom, ktorý však nevyužil a obrátil sa priamo na ústavný súd.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dohovoru, navrhovateľ ho viazal na vyslovenie porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy („... čím došlo i k porušeniu ...“), preto sa dôvod odmietnutia vzťahuje aj na uvedené články.

Vzhľadom na to, že príslušnosť (právomoc) ústavného súdu na konanie o sťažnostiach je daná len vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd, a keďže v tomto prípade je daná právomoc všeobecných súdov, bolo potrebné návrh na začatie konania odmietnuť pre nepríslušnosť (nedostatok právomoci) ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2002